

ចូរចាប់ ស្វែងរក

illust : KAMUI710 story : LuaAimeii

บทนำ

ในกระถางรูปทองเหลืองมีรูปปักอยู่จนแน่น ปลาย
ก้านรูปส่วนใหญ่เผาไหม้กลายเป็นสีเทาไปหมดแล้ว แต่มวลอากาศ
รอบด้านยังคงเต็มไปด้วยม่านหมอกจาง ๆ ควันรูปลอยม้วนเป็น
เกลียวปกคลุมอยู่เบื้องหน้าเทวรูปขนาดเท่าตัวคนจนทำให้รอยยิ้ม
ตรงมุมปากของเทวรูปนั้นดูพราวเลือน พอมารวมกับพวงมาลัยของ
เช่นไหว้ที่วางสุ่มอยู่บนแท่นบูชาที่ยิ่งขับเน้นบรรยากาศลึกลับและ
ศักดิ์สิทธิ์

เวลาสี่โมงเย็นของวันธรรมดาเป็นช่วงเวลาที่ผู้คนส่วนมาก
ยังคงนั่งอยู่ในอาคารสำนักงาน วัดเล็ก ๆ แห่งนี้จึงค่อนข้างเงียบสงบ
ตอนที่คุณป้าวัยกลางคนผู้ทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยเดินเข้ามา
เปลี่ยนดอกไม้ในแจกัน ด้านในก็มีเด็กหนุ่มในชุดเครื่องแบบนักศึกษา
ยืนอยู่แค่คนเดียว

เด็กหนุ่มคนนั้นดูเหมือนจะมีเชื้อสายตะวันตก ผิวของเขาขาว
มาก ตาสองชั้นกลมโต สันจมูกโด่ง ริมฝีปากอัม เส้นผมหยักศก

สีน้ำตาลยาวระต้นคอ แม้แต่คุณป้าผู้เคยเห็นคนหน้าตาดีมาแล้ว
มากมายก็ยังอดมองเขานานขึ้นอีกหน่อยไม่ได้

เขาป้ารูปปลงบนกระถาง สายตาจับจ้องอยู่ที่องค์เทวรูป ไม่รู้
ว่ามีเรื่องอะไรในใจ ขอบตาถึงได้แดงเรื่อขึ้นเรื่อย ๆ ผ่านไปสักพัก
บริเวณหางตาก็มีน้ำใส ๆ ไหลออกมา

น้ำตาของเด็กหนุ่มร่วงเภาาะ ๆ รวากับหยดน้ำค้างยามเช้า
ปลายจมูกเขตรันเริ่มเปลี่ยนเป็นสีชมพู คุณป้าที่ยืนมองอยู่ทวนดูต่อ
ไปไม่ไหว รีบควักห่อทิชชูออกมายื่นส่งให้เขา

“ขอบคุณครับ” เสียงที่พูดฟังดูขื่นจุมก ทั้งยังแหบเล็กน้อย เด็ก
หนุ่มใช้ทิชชูเช็ดข้างแก้ม พยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลออกมาอีก

คุณป้าพินิจดูดวงตาดำขลับแวววาวและแพขนตายาว ๆ ที่
เปี่ยมชุ่มของเขา จิตวิญญาณความเป็นแม่ถูกกระตุ้นจนถึงขีดสุด น้ำ
เสียงเวลาพูดจึงฟังดูอ่อนโยนไม่ต่างจากตอนคุยกับบรรดาสัตว์เลี้ยง
ตัวน้อยในวัด

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่าลูก”

เรื่องทุกซีกของเด็กในวัยเรียนก็คงหนีไม่พ้นปัญหาทางการ
ศึกษา บางทีหนุ่มน้อยคนนี้อาจจะเพิ่งสอบตกหรือถูกอาจารย์ต่อว่า
มา คุณป้านึกแล้วก็ยังสงสาร เด็กสมัยนี้ต้องแบกรับความกดดันมาก
จริง ๆ วันก่อนเพื่อนในไลน์กลุ่มยังแชร์ข่าวที่เด็กอนุบาลต้องเรียน
พิเศษเพื่อไปสอบเข้าชั้นปอหนึ่งมา แม้แต่เด็กวัยสามสี่ขวบยังต้อง
จับดินสอดต่อผู้พาดพันกัน จินตนาการไม่ออกเลยว่าการแข่งขันใน
ระดับมหาวิทยาลัยจะต้องสูงขนาดไหน

คิดมาถึงตรงนี้เด็กหนุ่มก็สั่งน้ำมูกดัง ‘พืด’ ก่อนจะตอบเสียง
อู้อี้ “ผมเพิ่งโดนแฟนบอกเลิกมาครับ”

“...” อ้อ ที่แท้ก็อหก

ปัญหาความรักของเด็กวัยรุ่นก็เป็นเรื่องใหญ่เช่นกัน เพื่อนเก่าที่เป็นเจ้าของหอพักยังคงเคยเล่าว่า มีนักศึกษาสาวกนิยานอนหลับเกินขนาดหลังจากทะเลาะกับแฟน ยังดีที่นำตัวส่งโรงพยาบาลได้ทัน ไม่อย่างนั้นคงหาคนมาเช่าห้องต่อลำบาก

“ผมได้เจอกับแฟนหลังจากมาขอที่นี่” เด็กหนุ่มยกมือขึ้นขยี้ตา อธิบายด้วยท่าทางเซื่องซึม “เขาบอกเลิกผมเมื่อเช้านี้ แล้วก็ไม่ได้ยอมรับสายผมอีกเลย ผมไม่รู้จะทำยังไง...ก็เลยคิดว่าจะมาขอให้ท่านช่วยดูอีกสักรอบ...”

คุณป้ายื่นทิชชูให้เขาอีกแผ่นหนึ่ง ในน้ำเสียงอ่อนโยนมีความใสใจเรื่องของคนอื่นปะปนอยู่ด้วย “ทำไมถึงเลิกกันล่ะ”

ไหล่ของเด็กหนุ่มลู่ลง “เขาบอกว่าผมเป็นคนดีมาก ผมไม่ได้ทำอะไรผิด ผิดที่เขาเอง เขาอยากอยู่คนเดียว ต้องการเวลาเพื่อค้นหาตัวเอง...แต่เขาก็บอกนะครับว่าวันไหนเขาพร้อมจะมีใครจริง ๆ เขาจะกลับมาหาผม แบบนี้ก็แสดงว่าเขายังชอบผมอยู่ใช่ไหม”

พูดมาถึงตรงนี้ดวงตาของเขาก็พลันมีประกายความหวังผุดขึ้นมา

คุณป้ามองหน้าเขาด้วยแววตาเวทนาสงสาร ประโยคบอกเลิกสุดคลาสสิกแบบนี้ ฟังดูก็รู้ว่าอีกฝ่ายขี้เกียจจะหาข้ออ้างด้วยซ้ำ มีแต่คนใส่ชื่อเท่านั้นแหละถึงจะเชื่อง

สายตาของคุณป้าคงชัดเจนเกินไป สีหน้าของเด็กหนุ่มจึงกลับไปห่อเหี่ยวอีกครั้ง “เพื่อนผมบอกว่าเขาก็แค่พูดไปอย่างนั้น คุณป้าก็คงคิดเหมือนกันสินะครับ”

“อย่าเสียใจไปเลยลูก” คุณป้าลูบหลังลูบไหล่ปลอบใจเขา

“อนาคตอีกยาวไกล หน้าตาเราหล่อขนาดนี้ ยังต้องกลัวไม่มีแฟนอีกเหรอ”

“กลัวสิครับ” เด็กหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่ “ผมจะบอกความลับให้ฟัง อันที่จริงตอนผมยังเด็กมีหมอดูทักว่าเจ้ากรรมนายเวรที่คอยตามผมอยู่ในชาตินี้คือเนื้อคู่เมื่อชาติก่อน เขาชี้หิ้งมาก ๆ ไม่ว่าผมจะคบกับใคร เขาก็จะทำให้ต้องเลิกกัน ดังนั้นชีวิตนี้ผมถูกกำหนดให้ไม่มีคู่ รักใคร่ก็ไม่มีความหวัง”

เล่า ๆ ไปน้ำตาก็พานจะไหลออกมาอ้อมรอบ เขากะพริบตาถี่ ๆ รอยยิ้มตรงมุมปากยิ่งทำให้ดูเหมือนคนอ่อนแอที่ฝืนทำเป็นเข้มแข็ง “ผมลองมาขอแฟนที่นี้ก็เพราะคิดว่าถ้าเป็นคนทีเทพส่งมา เจ้ากรรมนายเวรน่าจะทำอะไรไม่ได้ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ผล...ผมคงจะต้องเป็นโสดไปตลอดชีวิตแล้วละ”

เด็กน่ารักแบบนี้กลับมีชะตาต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว คุณป้ามองดวงตาแดง ๆ ของเขา รู้สึกสะเทือนใจจนแทบจะร้องให้ตาม

เธอซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจล้างเอาสิ่งที่ดูคล้ายถุงผ้าขนาดเล็กออกมายัดใส่มือของเขา

“นี่เป็นเครื่องรางเสริมดวงความรัก ตอนแรกป้าขอมาให้ลูกสาว แต่ดูแล้วเราน่าจะต้องการมากกว่า”

เด็กหนุ่มมองเครื่องรางสีชมพูหวานแหววที่อยู่ในมือของตัวเอง สีหน้าดูงุนงง “...ขอบคุณครับ”

คุณป้าตบหลังมือเขาเบา ๆ “พกติดตัวไว้นะลูก แล้วก็หมั่นทำบุญสร้างกุศล เทวดาท่านไม่ทอดทิ้งคนดีหรอก”

ลูกสาวของเธอแต่งงานมาหลายปีแล้ว นอกจากมีปากเสียงกันเป็นบางครั้ง ชีวิตคู่ก็ยังถือว่าราบรื่นดีอยู่ หากเทียบกันแล้ว

สถานการณ์ของเด็กหนุ่มคนนี้ดูหนักหนากว่ามาก

การช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากก็นับเป็นการสั่งสมบุญให้ตัวเอง คุณป้ายิ้มออกมาด้วยความรู้สึกปลอดภัยโปร่ง รู้สึกว่าผีเฝ้าตอนที่เดินออกไปด้านนอกเหมือนจะเบาขึ้นกว่าเดิม

“ฮัดซิว!”

ดารินยกทิวชู้ขึ้นปิดจมูก ก่อนจะก้าวถอยหลังออกห่างจากกระถางธูปที่เต็มไปด้วยควัน

ปกติแล้วตัวเขาสุขภาพแข็งแรงดี จะมีก็แต่โรคภูมิแพ้ที่เป็นมาตั้งแต่เด็ก อาการไม่ได้รุนแรงอะไรมาก แต่เวลามาอยู่ในสถานที่ปิดทึบและเต็มไปด้วยควันธูปอย่างในวัดนี้ก็ยิ่งเลียงไม่ได้ที่อาการจะกำเริบขึ้นมา นอกจากจะเคืองตาแล้วยังแสบจมูกด้วย

โทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงสั้นครี๊ด ๆ เป็นสัญญาณว่ามีคนโทร. เข้า ดารินสอดเครื่องรางที่ได้มาโดยไม่คาดคิดไว้ในอกเสื้ออย่างระมัดระวัง แล้วล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาดรับสาย

“ว่าไงโอม”

[ตอนนี้มีงอยู่ไหน] เสียงของเพื่อนสนิทที่อยู่ปลายสายฟังดูเคร่งเครียดต่างจากในยามปกติ

“อยู่ที่วัด...”

เขาพูดยังไม่ทันจบประโยคก็มีเสียงแหลมสูงของหญิงสาวดังแทรกเข้ามา

[โอย อีริน เกิดเรื่องขนาดนี้แล้วมีงยังมีอารมณ์ไปเข้าวัดฟังธรรมอยู่อีก รีบมาหาพวกกูด่วนเลยอะ]

ดารินขยับโทรศัพท์มือถือออกห่างจากหูเล็กน้อย ก่อนจะถาม

ปลายสายออกไป “มีใครเป็นอะไรหรือจিনি”

เพื่อนของเขาคนนี้นั้นสยใจร้อน แถมยังปากจัด แต่ก็เป็นคนรักพวกพ้อง ถ้าบอกว่ามีเรื่องใหญ่ก็แสดงว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับเพื่อนคนไหนสักคนแน่

เปิดเทอมมาได้ไม่กี่วันเขาก็ถูกพี่กรีซบอกเลิกแบบไม่มีปี่มิขลุ่ย ตอนนี้องค์เพื่อนในกลุ่มยังเกิดปัญหาขึ้นมาอีก สงสัยจะต้องชวนกันไปทำบุญล้างชวยสักหน่อยแล้ว

จিনিตอบกลับด้วยเสียงหยาบกระด้าง [ไม่มีใครเป็นอะไรหรอก แต่ว่าอีพี่กรีซอาจจะได้มีอันเป็นไปในเร็ว ๆ นี้]

ดารินชะงัก “พี่กรีซทำไมนะ”

คำถามนี้ของเขากลับได้รับคำตอบเป็นเสียงสองคนที่อยู่ปลายสายกระซิบกระซาบคุยกัน ดารินพยายามเงี่ยหูฟังแต่ก็จับใจความไม่ได้ รอจนผ่านไปเกือบหนึ่งนาที โทรศัพท์มือถือก็กลับมากอยู่ในมือโอมอีกครั้ง

[มีงได้เข้าไอจีบ้างหรือเปล่า]

อยู่ ๆ เพื่อนก็เปลี่ยนเรื่องกะทันหัน ดารินที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกเลยได้แต่ตอบไปตามจริง “ไม่นะ”

เขาไม่เคยรู้สึกว่าการนั่งเลือกรูปถ่ายแล้วโพสต์ให้คนอื่นดูเป็นเรื่องที่ทำแล้วบันเทิงใจ ดังนั้นถ้าไม่ใช่ว่าถูกเพื่อนแทะกมาเป็นครั้งแรก ดารินก็คงลืมไปแล้วว่าตัวเองมีแอปพลิเคชันนี้อยู่ในเครื่องด้วย

[มีงเข้าไปดูในไอจีพี่กรีซตอนนี้เลย]

น้ำเสียงของโอมจริงจังจนดารินได้แต่ยอมทำตาม เขาเปิดอินสตาแกรมขึ้นมา พิมพ์ชื่อพี่กรีซลงไป แต่ไม่รู้วาระบบผิดพลาดที่

ตรงไหน ทั้งที่จำนวนโพสต์ด้านบนยังเป็นหนึ่งพันกว่า ด้านล่างกลับขึ้นว่าไม่มีโพสต์เสียอย่างนั้น

พอเขาบอกออกไป โอมกลับโมโหขึ้นมา [นี่มันบล็อกมึงเลยหรือ!]

[เดี่ยวกูแคปหน้าจอส่งไป มึงรีบเปิดไลน์ดู] จินนี่ส่งเสียงมาจากด้านข้าง ท่าทางเดือดดาลไม่แพ้กัน

ในสมองของดารินเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม เขาเปลี่ยนไปเข้าแอปพลิเคชันไลน์แล้วกดดูรูปที่จินนี่เพิ่งส่งมา แต่พอได้เห็นรูปนั้นชัด ๆ แวดตาของเขาก็ต้องสั่นไหวอย่างรุนแรง

สิ่งที่จินนี่ส่งมาคือรูปภาพที่ถูกโพสต์ลงอินสตาแกรม ในภาพมีผู้ชายสองคนยืนคู่กัน คนที่อยู่ทางซ้ายทำผมทรงคอมมา มือขวาจ่อขึ้นเป็นรูปหัวใจครึ่งดวง ดารินไม่เคยเห็นหน้าคนคนนี้มาก่อน แต่ผู้ชายข้าง ๆ ที่จ่อมือประกบกับอีกฝ่ายเป็นท่าโพสยอดนิยมของคู่รักสไตล์เกาหลียุคนั้น ไม่ว่าจะมองกี่ครั้งก็คือแฟนเก่าที่เพิ่งบอกเลิกเขาไปได้ไม่ถึงสิบชั่วโมง

แคปชันด้านล่างเขียนไว้ว่า ‘happy 1 month anniversary (หัวใจ)(หัวใจ)(หัวใจ)(หัวใจ)(หัวใจ)’ ใส่อีโมจิหัวใจสีแดงมาเสียยาวเหยียด ความหวานชื่นแทบจะทะลุออกมาจากหน้าจอ

ดารินยืนเหม่อมองรูปนั้นพักใหญ่ถึงนึกขึ้นได้ว่ายังคงคุยสายกับเพื่อนค้างอยู่ พอยกโทรศัพท์มือถือขึ้นแนบหู เขาก็ได้ยินเสียงเป็นกังวลของโอมถามซ้ำ ๆ

[ริน ฮัลโหล ริน ยังอยู่หรือเปล่า]

“...ยังอยู่”

[มึงเห็นที่กูส่งไปแล้วใช่ไหม] ดารินเพิ่งจะส่งเสียงตอบกลับไป

จินนี่ก็รีบวิ่งคำพูดกลับมา [คนข้าง ๆ มันคือน้องโมจิที่เป็นเน็ตไอดอล
ตอนนี้เรียนอยู่ปีหนึ่งมอเรา คณะอะไรก็จำไม่ได้ แต่แคปชั่นเขียนว่า
คบกันมาเดือนหนึ่งแล้ว แสดงว่าอีพีกรีซมันต้องแอบคุยกับน้องเขา
ลับหลังมึง]

“...”

[ที่ว่าอยากอยู่คนเดียวมันต่อแหล่ทั้งนั้น เรื่องจริงคือแม่เลือก
คนใหม่ถึงได้มาขอเลิกกับมึง]

“...”

[เพราะฉะนั้นมึงเลิกโทษเจ้ากรรมนายเวรอะไรของมึงได้แล้ว
โทษสันดานพีกรีซมันเถอะ!]

ดารินคิดว่า ถ้านี่คือซีรีส์จิน ตอนนี่เขาน่าจะกระอักเลือดออกมา
มาได้หลายลิตรแล้ว

จินนี่ก็เหมือนจะรู้ว่าพูดแรงไปสักหน่อย ถึงได้ส่งโทรศัพท์
มือถือให้โอมที่ใจเย็นกว่ามาคุยแทน โอมไม่ได้บ่นอะไรเขาต่อ
เพียงแค่อาม [ตอนนี้พวกกูอยู่ที่ร้านประจำ ปันปันก็กำลังมา มึงมา
มั้ย]

ดารินสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ บังคับเสียงให้ไม่สั่น “ได้ เดี่ยวกู
เรียกรถไป”

[แล้วมึงอยากกินอะไรหรือเปล่า กูจะได้สั่งมาให้]

เวลาแบบนี้คำตอบของดารินจะเป็นอะไรไปได้นอกจาก...

“เหล่า” นึกถึงรอยยิ้มสดใสนบนใบหน้าของแฟนเก่าหมาด ๆ
เขาก็เกิดอารมณ์ชั่ววูบขึ้นมา “กูอยากกินเหล่า สั่งводคามาทาวเวอร์
หนึ่งเลย คินนี่พวกเราไม่เมาไม่กลับ!”

ตัวเขาในเวลานี้ยังไม่รู้ว่าอารมณ์ชั่ววูบนั้นไม่ต่างจากสะกด

ไฟ ต่อดีให้ดูเล็กน้อยเพียงใด ขอแค่ไปเจอกับวัตถุไวไฟ มันก็พร้อมที่
จะลุกไหม้กลายเป็นกองเพลิงได้ทุกเมื่อ
และหนึ่งในของเหลวไวไฟประเภทที่สาม...ก็คือแอลกอฮอล์

ช่วงสายของวันถัดไป ดารินลืมตาตื่นขึ้นมาเผชิญหน้า
กับอาการปวดหัวจากการเมาค้าง

สิ่งแรกที่ปรากฏในครวรองสายตาก็คือสีขาวโพลน เขาเหม่อ
มองความว่างเปล่าตรงหน้าอยู่เกือบนาทีถึงตระหนักได้ว่าตัวเอง
กำลังนอนหงายอยู่บนพื้น และสีขาวสว่างจ้านั้นก็คือเพดานห้อง
นอนที่โดนแดดส่อง ไม่ใช่เส้นทางไปสู่โลกหน้า

ความทรงจำเมื่อคืนค่อนข้างพร่ามัว ดารินลองนึกทบทวนดู
จำได้แค่ว่าตัวเองกระดกเหล้าราวกับดื่มน้ำ แล้วจากนั้นก็อดคอกับ
เพื่อนตะโกนร้องเพลงออกหักแบบสุดแรงเกิด

นักร้องบนเวทีไม่รู้ว่ามีปัญหาส่วนตัวอะไรหรือเปล่า แต่ละ
เพลงที่ร้องเหมือนถูกคัดเลือกมาเพื่อถ่ายทอดความในใจของผู้ฟ่าย
แพ้ในสนามรักโดยเฉพาะ เดี่ยวก็ ‘คำยินดี’ เดี่ยวก็ ‘ยิ่งกว่าเสียใจ’
ต่อให้คนปกติมาฟังติด ๆ กันก็ยิ่งเกิดอาการออกหักทิพย์ได้ นับประสา
อะไรกับคนเพ็งโดนแฟนนอกใจอย่างเขาที่อินจนอยากจะแข่งให้พี

กรีซเดินออกจากบ้านแล้วถูกฟ้าผ่า ต่อมาเขาก็เลย... เอ่อ ก็เลยอะไร
นะ

ต่อมาก็ภาพตัด นึกไม่ออกแล้ว

แต่มองจากเพดานที่คั่นตานี้ อย่างน้อยเขาก็กลับมาถึงหอพัก
โดยสวัสดิภาพ แม้จะเมฆาหนักจนนึกไปตั้งแต่ยังไม่ถึงเตียงก็
เถอะ

ดาร์วินพยายามดันตัวลุกขึ้นนั่ง ก่อนที่มือขวาจะไปวางทับวัตถุ
แข็ง ๆ บางอย่างเข้า สิ่งนั้นก็ลิ่งไถลไปบนพื้นไม้ พาให้เขาพลอยเสีย
การทรงตัวจนเกือบหงายหลัง

เขาพลิกฝ่ามือขึ้นดูถึงได้เห็นว่ามันเป็นปากกาถูกลื่นที่พีกรีซ
เคยยกให้เขา ปกติแล้วดาร์วินจะเสียบปากกาด้ามนี้ไว้ในกล่องใส่
เครื่องเขียน เอาแต่ชื่นชมโดยไม่กล้าหยิบมาใช้ แต่ตอนนี้สภาพของ
มันกลับดูแปลกไป ปลอกปากกาที่เคยเป็นสีเงินวาววับเกรอะกรังไป
ด้วยบางอย่างที่ดูคล้ายขี้ผึ้งสีแดง ๆ

เขาหมนุ่มนไปมา พิจารณาอยู่พักหนึ่งถึงได้ข้อสรุปว่าสิ่งที่
เลอะอยู่บนปลอกปากกาคือคราบน้ำตาเทียน

ดาร์วินกะพริบตาปริบ ๆ เขาเงยหน้าขึ้นมองรอบตัว แล้วก็ต้อง
ตกตะลึง

ห้องนอนที่เคยสะอาดเรียบร้อยตอนนี้มีสภาพเหมือนเพิ่งถูก
โจรบุกปล้น หนังสือบนชั้นลัมระเนระนาด หลายเล่มหล่นลงมากอง
อยู่ที่พื้น ลิ่นซักโต๊ะทำงานที่เปิด้าออกก็มีร่องรอยถูกรื้อค้น แต่
ทั้งหมดนี้ยังไม่น่าตกใจเท่าบรรดาของแปลกประหลาดที่วางกระจาด
กระจายล้อมรอบตัวเขา

แก้วกาแฟที่เคยซื้อมาใช้คู่กับพีกรีซ ด้านในมีน้ำใส ๆ ที่

ตอนแรกดารินยังคิดว่าเป็นน้ำเปล่า แต่พอยกขึ้นมาดมถึงได้รู้ว่า
 คือน้ำส้มสายชู ด้านบนยังมีใบไม้ลอยอยู่ด้วยสองสามใบ ช่าง ๆ
 แก้วคือกระถางใส่ต้นกระบองเพชรที่ปลายใบค่อนข้างจะเหลือง
 ดินในกระถางถูกขุดจนแห้งไปเสียวนึ่ง เศษดินกระจายเลอะเต็ม
 พื้น

นอกจากนี้ยังมีของใส่พริกป่นจากร้านก๋วยเตี๋ยวหน้าหอ
 ไฟแช็ก และเทียนที่ไหม้จนเหลือแค่ตอสั้น ๆ ตัวเทียนเป็นสีแดง
 เหมือนกับคราบน้ำตาเทียนที่อยู่บนปากกาไม่มีผิด

ดารินเห็นแล้วตาเหลือก สร้างเมาทันที

“นี่มันอะไรเนี่ย”

เขาพยายามมองหาสิ่งที่จะช่วยอธิบายความรู้สึกที่มันตรง
 หน้านี้ได้ แล้วในที่สุดก็เหลือบไปเห็นหนังสือเล่มหนึ่งวางคว่ำหน้า
 อยู่บนเตียง บนปกหนังสือดำไม่มีตัวอักษรปรากฏอยู่ แต่กลับมี
 สัญลักษณ์ดาวห้าแฉกสีทองกับรูปหัวกะโหลกและสีเขม่าดำที่ดูชั่วร้าย
 หน่อย ๆ มองแล้วนึกถึงพวกตำราเวทมนตร์ของแม่มดในภาพยนตร์
 แฟนตาซี

लगสังหรณ์ของดารินทำงานขึ้นมาทันที เขาเอื้อมมือไปพลิก
 หนังสือเล่มนั้น กวาดตามองสำรวจดูเนื้อหามบนหน้าที่ถูกเปิดค้าง
 ไว้

บนแผ่นกระดาษที่สีออกเหลือง ๆ ตัวอักษรภาษาอังกฤษตัว
 หนาสีดำโดดเด่นกระแทกตา

‘How to Curse Your Enemies’

วิธีการสาปแช่งศัตรู

มือของดารินที่ถือหนังสืออยู่กระตุกวบจนเกือบทำมันหล่น

เขาพลิกดูเนื้อหาในบทนั้นอย่างลวก ๆ ก่อนจะชะงักมือเมื่ออ่านมาถึงรายการวัตถุที่ต้องใช้ในการทำพิธีสาปแช่ง

เขาก็มองสิ่งของรอบ ๆ ตัว เริ่มจะปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดได้

น้ำส้มสายชูสำหรับสาปแช่งให้ความสัมพันธ์มีแต่ความขมขื่น และขุ่นเคือง พริกที่เผ็ดร้อนเพื่อให้มีแต่ความร้อนใจ ดินจากป่าช้า...อันนี้ดูเหมือนตัวเขาตอนเมาจะตัดสินใจว่าใช้ดินจากกระถางต้นกระบองเพชรแทนก็ได้ ส่วนใบไม้ที่เด็ดมาจากต้นสวานน้อยประแป้งตรงระเบียงนั้นก็น่าจะเป็นตัวแทนของพืชมีพิษที่ในหนังสือบอกให้ใช้

ถ้าเขาจำไม่ผิด ต้นสวานน้อยประแป้งเหมือนจะมีพิษอยู่จริง ๆ หากเผลอกินเข้าไปอาจทำให้ทางเดินหายใจววมจนหายใจไม่ออกตายได้

ในหนังสือยังพูดถึงวัตถุอื่น ๆ อีก มีทั้งปัสสาวะ เลือด ตะปู ชันสนิม แล้วก็สิ่งของชวนสยองอีกมากมายที่เขาได้แต่ตีใจที่ตัวเองไม่ได้บ้าจี้ไปหาเอามาจริง ๆ ส่วนของสำคัญที่เขาไม่ได้ซึ่งถูกระบุเอาไว้นั้นก็คือวัตถุที่เคยเป็นสมบัติของเป้าหมาย

คารินค่อย ๆ หันไปทางปากกาเลอะคราบน้ำตาเทียนที่วางนิ่งอยู่บนพื้นห้อง เข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าเมื่อคืนนี้ตัวเองได้ทำอะไรลงไป

เขายกมือกุมหน้าผากที่ยังปวดตื้อ ๆ จากอาการเมาค้างพยายามนึกว่าตัวเองมีหนังสือคำสาปนี้อยู่ในครอบครองได้อย่างไร แล้วก็ได้ข้อสรุปว่าคงเป็นของที่คุณแม่บังเกิดเกล้าซื้อมาให้หลังจากไปเข้าร่วมกรุปทัวร์ตามรอยแม่มดที่เมืองซาเล็ม

พวกเขาแม่ลูกเจ็ดหน้ากันปีหนึ่งแค่นี้ก็ครั้ง ส่วนใหญ่คุณนายดีเสียมักจะส่งไปสตัด์การ์ดมาให้ลูกชายพร้อมกับของฝากจากสถานที่ต่าง ๆ ที่เธอไปเยือน ไม่ว่าจะป็นข้าวของแปลกประหลาดอะไรก็ตามทั้งนั้น หนังสือนี้ก็คงถูกเขายึดเก็บไว้บนชั้นโดยที่ไม่เคยได้เปิดอ่านด้วยซ้ำ

ดารินรู้สึกท้องไส้บิดมวน ไม่รู้เป็นเพราะความแตกตื่นหรือดื่มเหล้าเข้าไปเมื่อคืน เขาฉวยแก้วที่อยู่บนพื้นขึ้นมา ก้าวยาว ๆ ข้ามสิ่งของที่กองระเกะระกะ แล้วเปิดประตูมุ่งหน้าไปยังห้องครัว

เขาเทน้ำส้มสายชูในแก้วลงอ่างล้างจาน แต่ตอนที่กำลังจะเอื้อมมือไปเปิดน้ำล้างแก้วให้สะอาด ดารินก็ชะงักไป เขามองดูตัวการ์ตูนกระดาษน้อยหน้าตาน่ารักที่ยืนอยู่ท่ามกลางฟองสบู่รูปหัวใจ ก่อนจะยื่นมือไปทางถังขยะที่อยู่ด้านข้าง

“ทำอะไรอะ”

ดารินสะดุ้งเฮือก นิ้วมือคลายออกโดยอัตโนมัติ เสียงแก้วหล่นลงกระแทกกับกันดั้มถังขยะพลาสติกเหมือนจะดังเป็นพิเศษ

“จะตกใจอะไรขนาดนั้น” คนที่เพิ่งเดินเข้ามาในครัวถามด้วยท่าทางมึนงง “แล้วนั่นแก้วที่ใช้อยู่เป็นประจำไม่ใช่หรือ โยนทิ้งทำไม”

ดารินหันกลับมา พอเห็นว่าเป็นแดนไท ลูกพี่ลูกน้องที่อายุห่างกันสองปี เขาก็พุ่งเข้าไปคว้าแขนอีกฝ่ายเอาไว้ “แดน ช่วยด้วย!”

“เป็นอะไรเนี่ย” แดนไทผู้ยังอยู่ในชุดนอนขมวดคิ้ว

“คือว่าเมื่อคืนนี้ที่...ดูเหมือนจะ...แบบว่า...” ดารินสุดลมหายใจเฮือกใหญ่เพื่อรวบรวมความกล้า ก่อนจะสรวลฮาออกมา

“เปลอทําพิธีสาปแช่งฟีกฤษไปแล้ว”

แดนไทมองสำรวจเขาตั้งแต่หัวจดเท้า จากนั้นก็ทำหน้าที่
เหมือนเข้าใจ “นี่ยังไม่สร้างเมาดินะ”

2

ยี่สิบนาทึหลังจากนั้น สีหน้าของแดนไทเปลี่ยนไปเปลี่ยน
มาอยู่หลายครั้ง ทีแรกเขายังยืนรับฟังเฉย ๆ แต่พอได้เห็นรูปที่พีกริช
โพสต์ลงอินสตาแกรม สีหน้าของเด็กหนุ่มก็ค่อย ๆ มีดครึ้มลง ตอน
ที่ดารินบรรยายสภาพห้อง รวมถึงบอกข้อสันนิษฐานของตัวเองให้
เขาฟังจนจบ แดนไทก็แสบะยี้ม

เขายักไหล่ข้างหนึ่ง พูดอย่างไม่เอาทร้อใจ “แล้วปัญหา
มันอยู่ที่ตรงไหน”

“ก็อยู่ที่พีทำพิธีแข่งพีกริชไปไงเล่า” ดารินเข่าแขนน้องชาย
“ถึงจะไม่ได้ใช้ของตามที่หนังสือบอกเป๊ะ ๆ ก็เถอะ แต่ในนั้นมันก็
เขียนว่าไม่จำเป็นต้องหามาให้ครบทั้งหมด สิ่งสำคัญอยู่ที่เจตนา...
ถ้าพีกริชเกิดเป็นอะไรขึ้นมาจริง ๆ ละ จะทำยังไงดี พีไม่ได้ตั้งใจนะ”

“ถึงตั้งใจก็ไม่เห็นจะเป็นไร” แดนไทยังคงมีท่าทางไม่ยี่หระ
“ไอ้เวรนั้นมันก็สมควรโดนแล้วนี่”

ดารินส่ายหน้า “พูดแบบนี้ไม่ได้นะแดน สิมที่ป่าเดือนสอน

แล้วเธอว่าห้ามอาฆาตของเวอร์ใคร มันจะเป็นกรรมติดตัว”

แดนไททกลอกตามองเพดานเมื่อได้ยินชื่อแม่ของตัวเอง แต่พอเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของดาริน ท่าทีของเขา ก็อ่อนลง “รู้แล้วว่าพี่ก็เลิกคิดมากได้แล้ว หนังสือเล่มนั้นเขาก็พิมพ์มาหลอกขายให้พวกนักท่องเที่ยวยุโรปนั่นแหละ คำสาปอะไรมันมีจริงที่ไหนกัน”

ดารินกัดริมฝีปาก “แล้วถ้ามันเป็นของจริงล่ะ”

“ถึงมันเป็นของจริง ก็ยังต้องขึ้นอยู่กับคนสาปเหมือนกัน พี่ไม่ใช่พ่อมดสักหน่อย จะเครียดทำไม” แดนไทเอ้อมมือมาตบขาเขา ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา “ส่งข้อความดีกว่า พี่อยากกินอะไร เดี่ยวผมเลี้ยงเอง”

ดารินมองดูแดนไทเปิดแอปพลิเคชันสั่งอาหาร ก่อนจะหลุบตาลง

ลูกพี่ลูกน้องที่โตมาด้วยกันคนนี้ก็ถือเป็นแบบอย่างของเยาวชนยุคใหม่ผู้ยึดมั่นในหลักวิทยาศาสตร์ ไม่นับถือไสยศาสตร์และความเชื่อมหายทุกประเภท ถ้าเขายังยืนยันกรานต่อไปว่าพิธีสาปแช่งที่ตัวเองทำตอนเมาอาจได้ผลจริง ๆ นอกจากแดนไทจะไม่เห็นเป็นจริงเป็นจังแล้ว น่าจะมองว่าเขาคิดอะไรเพื่อเจ้อด้วย

ดารินถอนใจเฮือกใหญ่ พิมพ์พำในลำคอ “เกิดเป็นคนธรรมดา นี่มันช่างดีจริง ๆ”

สามารถใช้ชีวิตได้อย่างไร้กังวล ไม่ต้องมาแบกรับความรู้สึกผิดชอบชั่วดีจากการยื่นมือไปเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตผู้อื่น

แดนไท ‘คนธรรมดา’ ที่นั่งอยู่ด้านข้าง “...?”

พี่ชายต้องกำลังคิดอะไรเพื่อเจ้ออยู่อีกแน่ ๆ!

โรงอาหารคณะศิลปกรรมศาสตร์ตอนช่วงบ่ายไม่ได้เต็ม
แน่นไปด้วยผู้คนเหมือนอย่างเวลาพักเที่ยง แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้นตาม
โต๊ะตัววาก็ยังมีนักศึกษา นั่งอยู่ประปราย

ดารินนอนฟุบลงบนกระเป๋ายี่เป็ด ตะแคงใบหน้ามองดูคนที่เดิน
ผ่านไปผ่านมาด้วยแวตาค่อมอลอย เรียกได้ว่าอยู่ในโหมดตัดขาด
จากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง จนกระทั่งโคมที่นั่งอยู่ข้างๆ เขย่าตัว
เรียกเป็นหนที่สอง เขาถึงได้มีปฏิกิริยาตอบสนอง “...อะไรหะอ”

สภาพซังกะตายของเขาในเวลานี้น่าจะดูชวนเวทนาในสายตา
ของเพื่อนอย่างมาก โคมถึงได้ยื่นมือมาตบหัวเขาสองสามที่เหมือน
กำลังแสดงความเมตตาต่อลูกสุนัขหลงทาง ก่อนจะเอ่ยเตือน “บ่าย
สองมีเรียนวิชาพีชพรรณธรรมชาตินะ”

ดารินปรือตามองอีกฝ่าย “แล้วมันทำไม...”

พูดมาถึงตรงนี้ สมออันเจื้อยซาของเขาก็ปลิ้นนึกขึ้นมาได้

วิชาพีชพรรณธรรมชาติ วิชาเลือกเสรีที่เลือกกันมาได้เกรดง่าย
ที่สุด...และก็เป็นวิชาที่เขาลงทุนตื่นแต่เช้ามาเฝ้าหน้าเว็บไซต์ลง
ทะเบียนเพื่อให้ได้เรียนด้วยกันกับพีกริช

เขากับอดีตแฟนหนุ่มอยู่คนละคณะ แคมตึกเรียนของคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์กับคณะบริหารธุรกิจยังถูกคั่นกลางด้วยสนามหญ้า
ขนาดใหญ่และตึกคณะอื่น ๆ อีกไม่น้อย โอกาสเดียวที่คู่รักระยะไกล
อย่างพวกเขาจะได้นั่งเรียนข้าง ๆ กันอย่างในซีรีส์รักโรแมนติกก็เลย
เหลือแค่การเลือกเรียนวิชาเสรีเดียวกัน

เพียงแต่เวลานั้นตอนลงทะเบียนได้เคยดีใจเท่าไร เวลานี้ก็
ลำบากใจมากเท่านั้น

โคมยังคงมองเขาด้วยแวตาสงสารเห็นใจ “ไม่เป็นไรนะ ถึง

เวลาถึงก็นั่งกับกู ไม่ต้องไปสนใจมัน”

“เขาถึงบอกไงว่าอย่าลงเรียนวิชาเดียวกับแฟน” จินนี่ที่นั่งกินข้าวอยู่ฝั่งตรงข้ามส่ายหน้า พุดเสียงเนิบนาบเป็นจังหวะสูง ๆ ต่ำ ๆ เลียนแบบพิธีกรรายการปรึกษาปัญหาหัวใจ “รักกันดีก็ไซดดีไป แต่ถ้าเลิกกันขึ้นมาละก็ นอกจากความสัมพันธ์ที่พังแล้ว การเรียนก็ยังมีโอกาสจะพังไปด้วย”

พอเห็นท่าทางเหมือนคนวิญญูณหลุดจากร่างของดาริน เธอก็ไม่ได้พุดอะไรต่อ เพียงแต่ปรายตามองเขาแล้วส่ายหน้าอีกครั้ง บทสนทนาก็สิ้นสุดลงไปแบบนั้นเอง

ห้องเรียนวิชาพีชพรรณธรรมชาติอยู่ที่ตึกเก่าของคณะวิทยาศาสตร์ ด้านในห้องไม่ได้มีโต๊ะเลกเชอร์เรียงชิดกันอย่างที่นักศึกษาทุกคนคุ้นชิน แต่กลับเป็นโต๊ะไม้ตัวยาวหกตัวที่มีเก้าอี้วางล้อมรอบแทน ดารินเดินตามหลังโคมเข้าไปนั่งที่โต๊ะตัวหนึ่งซึ่งยังว่างอยู่

พวกเขามาถึงก่อนเวลาเกือบสิบนาที ภายในห้องยังมีคนอยู่ไม่มาก โคมกวาดตามองสำรวจเพื่อนร่วมวิชาเรียนที่มาถึงแล้ว พอเห็นว่าไม่มีคนรู้จักก็ค่อยควักกระเป๋าเครื่องสำอางใบเล็ก ๆ ออกมาทำการเติมแป้งบนหน้าเพื่อเป็นการฆ่าเวลา

จิตใจของดารินในตอนนี้อยู่ไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไรนัก เขาเท้าคอกไว้บนโต๊ะ ใช้นิ้วเขียนลูกปัดหินสีบนกำไลข้อมือเส้นหนึ่งเล่น มือซ้ายของเขามีทั้งสารพัดกำไลที่ร้อยด้วยหินมงคลเสริมดวงสายสิญจน์สองเส้น และเชือกถักที่ห้อยจี้หยกเอาไว้ ส่วนข้อมือขวาซึ่งเป็นข้างที่ใช้เขียนหนังสือนั้นดีกว่าหน่อย มีเพียงสายสิญจน์สีแดง

เก่าๆ เส้นหนึ่งเท่านั้น

เขากำลังพิจารณาลวดลายที่แทรกในเนื้อหินอยู่ ข้อมือก็ถูกเพื่อนตะปบหมับ

โอมออกคำสั่งอย่างรีบร้อน “อีริน มึงรีบหัวเราะเดี๋ยวนี้”

“...หือ” อยู่ๆ เพื่อนก็บอกให้หัวเราะ ดารินที่ยังเหม่อเลยจับต้นชนปลายไม่ค่อยถูกถาม “ทำไมล่ะ”

“มึงห้ามหันกลับไปเด็ดขาดนะ” โอมบีบมือเขาแน่น กระซิบเสียงต่ำ “ทำตัวให้ดูแฮปปี้ที่สุดที่จะทำได้ พี่กรีซเพิ่งเดินเข้ามา...เฮือก”

ท้ายประโยคกลายเป็นเสียงสูดลมหายใจ

ดารินพยายามฉีกยิ้มให้ดูเป็นธรรมชาติที่สุด แต่ก็อดถามไม่ได้ “มีอะไรหรือ”

โอมกัดฟันกรอด ก่อนจะเอ่ยลอดไรฟัน “มันพาน้องโมจิมาด้วย”

3

เสียงกระซิบห้ามปรามของเพื่อนที่ตามมาหลังจากนั้น

กลายเป็นเสียงลมพัดผ่านหู ดารินหันขวับไปมองทันที

ผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาเกลี้ยงเกลาที่ยืนอยู่หน้าประตูคือแฟนเก่าของเขาจริงๆ อีกฝ่ายกำลังก้มหน้าคุยอยู่กับเด็กหนุ่มช่าง ๆ ที่ ดารินจำได้ว่าเป็นคนเดียวกับในโพสต์เปิดตัวโพสต์นั้น โมจิดูขาว ๆ นุ่ม ๆ สมชื่อ ใบหน้ากลมกว่าในรูปเล็กน้อย สูงถึงแค่ประมาณใบหูของพีกริชเท่านั้น

ส่วนสูงที่วัดล่าสุดของดารินคือหนึ่งร้อยแปดสิบสามเซนติเมตร เมื่อก่อนเวลาไปเที่ยวด้วยกัน พีกริชชอบบ่นอยู่เสมอว่าต้องใส่แผ่นเสริมสันตอนเดินกับเขา

...หรือเหตุผลที่อีกฝ่ายเปลี่ยนใจจะเป็นเพราะไม่อยากใช้แผ่นเสริมสันอีกต่อไปแล้ว

ตอนที่พีกริชเงยหน้าขึ้นมา สายตาของพวกเขาก็ประสานกัน ดารินเห็นว่าคนที่เวลานี้กลายเป็นแฟนเก่าซะงักไปนิดหนึ่ง ก่อน

ที่พีกริชจะทำเหมือนไม่เคยมองเห็นเขาแล้วจูงมือแฟนใหม่ของตัวเองไปนั่งตรงอีกมุมหนึ่งของห้อง

ดารินหันหน้ากลับมาก โอมที่อยู่ข้าง ๆ เขาขมวดคิ้วพลางวิจารณ์ “อะไรมันจะบังเอิญได้ขนาดนั้น นี่มันต้องแอบนัดแนะกันไว้แต่แรกแล้วแน่ ๆ หน้าด้านจริง ๆ”

วันที่มาวิทยาลัยเปิดให้ลงทะเบียนเรียน พวกเขาทั้งกลุ่มนัดกันไปใช้คอมพิวเตอร์ที่ร้านอินเทอร์เน็ต ตอนนั้นพีกริชก็ไปด้วย

พอนึกว่าคนที่ต่อหน้าเขาทำตัวเป็นแฟนหนุ่มผู้เอาใจใส่ ความจริงแล้วแอบคุยกับเด็กหนุ่มรุ่นน้องอยู่ตลอดเวลา ดารินก็พลันรู้สึกอยากหัวเราะขึ้นมา

แฟนเก่าของเขาคนนี้มีความทะเยอทะยานลับ ๆ คืออยากเข้าวงการบันเทิง ก่อนหน้านี้ดารินไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรว่าอีกฝ่ายจะประสบความสำเร็จได้จริง ๆ แต่ดู ๆ ไปแล้วต่อให้หน้าตาไม่โดดเด่นสะดุดตามากพอ ก็น่าจะใช้ฝีมือการแสดงแจ้งเกิดได้อยู่ละมัง

เขากำลังคิดอะไรอยู่เพลิน ๆ ก็ถูกโอมเขย่าแขนอีกรอบ
“พี่ขอบฟ้าก็ลงวิชานี้ด้วยเหวอ!”

พอมองตามสายตาดูเห็นต้นปนนิวทระหยาของเพื่อนไป ดารินก็ได้เห็นผู้ชายรูปร่างสูงโปร่งคนหนึ่งเดินผ่านประตูเข้ามา เขามีคิ้วเข้มพาดยาวถึงขมับ หัวคิ้วกดลงเล็กน้อย ดวงตาชั้นเดียวคมปลาบบริเวณใต้ตาด้านซ้ายมีไฟอยู่เม็ดหนึ่ง พอนำมารวมกับสีหน้าเรียบนิ่งแล้วก็ขบขันให้บุคลิกดูค่อนข้างเฉยเมยเย็นชา

ขอบฟ้า ชื่อจริง จรดนภา ดารินจำคนคนนี้ได้เพราะชื่อของเขาค่อนข้างเป็นเอกลักษณ์ และก็เพราะเขาเป็นเพื่อนร่วมคณะของพีกริช

เมื่อก่อนตอนที่เขาแวะไปหาพี่กรีซที่คณะบริหารธุรกิจก็เคยได้เจอหน้าขอบฟ้าแต่ว่าไม่เคยพูดคุยกันเลยสักประโยค ความประทับใจที่ดารินมีต่ออีกฝ่ายก็เลยมีอยู่แค่พุดน้อยอย่างกับกลีบดอกพิกุลจะร่วงออกจากปาก แถมยังแผ่รังสีเข้าถึงยากออกมาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

ไม่รู้เหมือนกันว่าคนแบบนี้จับปลัดจับผลูมาคบหาเป็นเพื่อนกับพี่กรีซผู้ต้องหยุดพักทายผู้คนทุกอย่างก้าวร้าวกับนักการเมืองท้องถิ่นตอนออกหาเสียงเลือกตั้งได้ยังไง

โอมทำท่ายกมือขึ้นทาบอก “คนอะไร แค่ยืนหายใจเฉย ๆ ยังหล่อ”

ดารินเลิกคิ้วถามอย่างประหลาดใจ “มึงชอบพี่เขาหรือ”

“กูชอบผู้ชายหล่อทุกคน”

คำตอบช่างตรงไปตรงมาดีแท้

พี่กรีซที่นั่งอยู่ดูเหมือนจะมองเห็นคนมาใหม่ เขายกมือขึ้นโบกพลางร้องเรียกให้ขอบฟ้าไปนั่งที่โต๊ะเดียวกัน

เทียบกับความกระตือรือร้นของฝ่ายแรกแล้ว สีหน้าของฝ่ายหลังยังคงไม่มีความเปลี่ยนแปลงใด ๆ แม้แต่ตอนที่นั่งลง เขาก็แค่หันไปพยักหน้าให้อีกฝ่ายที่หนึ่งเท่านั้น

โอมเอียงหน้ามากระซิบกระซาบ “กูจะเล่าอะไรให้ฟัง เขาเมาท์กันว่าจริง ๆ แล้วเดือนคณะบริหารนะต้องเป็นพี่ขอบฟ้าต่างหากแต่วันประจวบดาวเดือนของมหา’ลัยพี่เขาดันแขนหักเข้าโรง’บาลอีที่กรีซเลยได้ไปเสนอหน้าแทน แล้วก็ยึดตำแหน่งมาตั้งแต่ตอนนั้นเลย”

ดารินมองเพื่อนที่กำลังเบะปาก แล้วอดไม่ได้ที่จะหันไปมอง

พิจารณาขอบฟ้าอีกรอบ หล่อนะหล่อจริง แต่หน้าตาไม่ค่อยเป็นมิตร นิสัยยังไม่เป็นมิตรพอ ๆ กับหน้าตา เลื่อนักศึกษาที่สวมอยู่บนตัวก็ยัยอยู่ ดูแล้วเหมือนพวกนักเลงมากกว่านักศึกษา

ไม่แน่ว่าที่แขนหักตอนนั้นอาจจะเพราะไปยกพวกตีกับใครมาก็ได้

“แต่กว่าเขาดูน่ากลัวอะ”

โอมปรายตามองเขาอย่างดูหมิ่น “มึงนะมันพวกมองคนที่ภายนอก ถึงได้ตกหลุมพรางผู้ชายหน้าหม้ออย่างอีพีกรีซไง”

“แล้วมึงชอบผู้ชายที่ความหล่อนี้มันมองที่ภายในตรงไหนกัน”
 ดารินรู้สึกสงสัยจากใจจริง

พวกเขาเถียงกันมาถึงตรงนี้ อาจารย์ประจำวิชาก็เดินเข้ามาพอดี ดารินเลยหมดโอกาสได้เข้าใจความหล่อภายในอันแสนมหัศจรรย์พันลึกนี้

หลังจากอาจารย์เช็กชื่อเรียบร้อยแล้วก็บอกว่าจะให้พวกเขาแยกกันไปนั่งตามกลุ่มที่กำหนดให้

“บอกไว้ก่อนเลยว่าคะแนนเก็บส่วนใหญ่ก็มาจากงานกลุ่มนี้แหละ เพราะฉะนั้นพวกคุณก็รีบ ๆ ทำความคุ้นเคยกันซะนะ”

เพื่อความรวดเร็ว อาจารย์เลยไม่ได้เปิดโอกาสให้พวกเขาจับกลุ่มกันเองหรือทำสลากมาให้จับ แต่ใช้วิธีขานชื่อแต่ละคนแล้วแจ้งหมายเลขกลุ่มมาให้พวกเขาจับทราบแบบมัดมือชก

ดารินฟังเสียงอาจารย์ไล่ขานไปที่ละชื่อ เขานั่งตัวเกร็งด้วยความลุ้นระทึก จนได้ยินว่าเลขที่กลุ่มของตัวเองเป็นคนละหมายเลขกับพีกรีซถึงค่อยถอนใจอย่างโล่งอก

โอมมองเขาอย่างอิจฉา “มึงมันคนโชคดี”

พอเดินไปนั่งรวมกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม ดารินจึงได้เข้าใจว่าประโยคนั้นไม่ได้หมายถึงเรื่องที่เขารอดพ้นจากการนั่งโต๊ะเดียวกับแฟนเก่า แต่หมายถึงเรื่องที่เขาได้อยู่กลุ่มเดียวกับหนุ่มหล่อที่เพื่อนแอบกรี๊ด

ชอบฟ้ายังคงรักษาคอนเซปต์ผู้ชายเย็นชาเอาไว้อย่างเหนียวแน่น นอกจากแนะนำตัวสั้น ๆ แล้วก็ไม่ได้ปรึกษาพูดคุยอะไรอีก ดารินก็ไม่ได้สนใจเขา นั่งฟังอาจารย์อธิบายแผนการสอนไปเรื่อย ๆ

หลังจบคาบ รุ่นน้องปีหนึ่งคนหนึ่งเสนอขึ้นมากว่าในเมื่อต้องทำงานร่วมกันไปตลอดหนึ่งเทอม พวกเขาก็ควรจะสร้างกลุ่มในไลน์เอาไว้พูดคุยเรื่องงานกัน ไม่มีใครคัดค้าน กลุ่ม “พีชพรรณฯ 3” อันแสนเป็นการเป็นงานจึงได้ถูกก่อตั้งขึ้นด้วยประการฉะนี้

ถึงแม้ว่าตอนได้เห็นหน้ากันในคาบเรียนวิชาพีชพรรณ ธรรมชาตินั้นพีกริชจะดูสบายดี แต่ดารินก็ยังไม่อาจวางใจได้ เขาไม่แน่ใจว่าคำสาปนั้นจะเป็นแบบเห็นผลเร็วหรือช้า ดังนั้นจึงคอยจับตาดูอีกฝ่ายอยู่ห่าง ๆ

บัญชีอินสตาแกรมของเขาถูกพีกริชบล็อกไปแล้ว ดารินเลยได้แต่สมัครบัญชีใหม่เพื่อเข้าไปดูอินสตาแกรมของฝ่ายนั้น ยังดีที่พีกริชตั้งค่านโยบายเป็นสาธารณะ ไม่จำเป็นต้องเป็นเพื่อนหรือผู้ติดตาม ก็ดูโพสต์กับสตอรี่ของเขาได้

ความไฝฝั่นของพีกริชคือการได้เป็นเซเลบคนดัง หลังได้มาคบกับโมจิที่เป็นเน็ตไอดอล เขาก็ยิ่งขยันอัปเดตชีวิตลงโซเชียล วัน ๆ โพสต์สตอรี่ถี่เสียจนแทบจะกลายเป็นจุดไข่ปลา ไม่ต้องพยายามสืบดูก็รู้แล้วว่ามิอะไรเกิดขึ้นในชีวิตของผู้ชายคนนี้บ้าง

ดารินอดทนดูแฟนเก่าโพสต์คลิปสวิตหวานกับคนใหม่อยู่ทุกวี่ทุกวัน ช่วงแรก ๆ เขาเห็นแล้วก็ยังเสียใจอยู่บ้าง ถึงกับมีบางครั้งที่ดูเสร็จแล้วนั่งน้ำตาไหล แต่หลัง ๆ กลับเริ่มมีภูมิต้านทาน จากที่เคยเห็นอะไรนิด ๆ หน่อย ๆ ก็บาดตาบาดใจ กลายเป็นเขาสามารถนั่งมองดูรูปคู่ของสองคนนั้นด้วยสายตาไร้อารมณ์แบบเดียวกับเวลาดูโฆษณาที่อินสตาแกรมยิงแอดมาได้

นี่พิสูจน์แล้วว่าไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร ขอแค่เห็นบ่อย ๆ เข้า เดี่ยวก็ชินไปเอง

สถานการณ์ของพีกริชจากที่ดูในอินสตาแกรมสตอรี่ของเขานั้นดูจ๋าไม่อาจตีไปกว่านี้ได้แล้ว ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนคนดวงตกเลยสักนิด

นิสัยการโพสต์สตอรี่ ๆ ของอีกฝ่ายค่อนข้างน่ารำคาญ ดารินเลยใช้วิธีคอยส่องดูอินสตาแกรมของเขาแบบรวบยอดครั้งเดียวตอนก่อนนอน

เขากดข้ามรูปของกิน รูปคู่ และรูปอะไรอื่น ๆ ที่พีกริชขยันลงเป็นประจำทุกวันไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะไปสะดุดเข้ากับสตอรี่ที่ถูกโพสต์ลงเมื่อตอนบ่าย รูปนั้นถูกแคปมาจากแอปพลิเคชันซื้อขายสลากดิจิทัลที่ได้รับการรับรองจากภาครัฐ เป็นถ้อยคำแสดงความยินดีที่คนไทยเจ็ดสิบล้านคนล้วนเฝ้ามองอยากให้เห็น

พีกริชถูกหวยรางวัลที่ห้า ได้เงินมาสองหมื่นบาท

ดาริน “...”

หนังสือคำสาปนั้นต้องเป็นของแก่นนอน!

4

ผ่านไปอีกอบสองสัปดาห์ พีกรีซที่เพิ่งถูกหวยจนเป็นที่ฮือฮายังคงขยับโพสต์คอนเทนต์อวดความหวานกับแฟนใหม่โดยไม่มีที่ท่าว่าจะเกิดเหตุการณ์เตียงหักเร็ว ๆ นี้ ดารินเองก็ค่อย ๆ ปล่อยวางความวิตกกังวลในใจลง

วิธีการสาปแช่งอะไรนั่นคงแค่แต่งขึ้นมาหลอกคนเล่นจริง ๆ อย่างที่แดนไท่ว่า พอได้ข้อสรุปกับตัวเองแบบนี้ เขาก็ทำการฝังกลบเหตุการณ์วันนั้นไว้ในส่วนลึกที่สุดของความทรงจำ คิดอย่างมุ่งมั่นว่าจะไม่ขอย้อนนึกถึงประวัติศาสตร์อันดำมืดบทนี้อีกเลยชั่วชีวิต

เปิดภาคเรียนมาได้ไม่นาน เหล่าคณาจารย์ทั้งหลายก็เริ่มแข่งกันสั่งงานแล้ว ดารินแวะเข้าหอสมุดของมหาวิทยาลัยไปยืมหนังสือสองสามเล่ม แต่หอสมุดยามบ่ายดูจะได้รับความนิยมเป็นพิเศษ หน้าลิฟต์จึงมีคนต่อแถวยาวเหยียด เขาผู้ซี้เกียจยืนรอก็เลยตัดสินใจเลือกใช้บันไดแทน

ตอนที่กำลังจะลงไปถึงชั้นสอง เขาก็ได้ยินเสียงคนโต้เถียงกัน

ดั่งแว่วมาจากซานพักบันได

“...ชั่วโงมครึ่ง! จนเพื่อนเราไปกันหมดแล้วเธอถึงได้โผล่หัว
มา!”

อันที่จริงจะเรียกว่าการโต้เถียงก็คงไม่ได้ ในเมื่อคนที่พูดอยู่
มีแค่ฝ่ายเดียวคือหญิงสาวที่ดาร์รินมองเห็นได้แค่ลอนผมสีน้ำตาล
ยาว ๆ ด้านหลังศีรษะของเธอ

“แล้วไหนซานมที่เราฝากให้ซื้ออะ ลืมไหม้ย ถามจริงเหอะ เธอ
แม่งเห็นเราเป็นตัวอะไรวะ”

“คือ...”

คนที่น่าจะเป็นแฟนหนุ่มของเธอเพิ่งจะเริ่มพูดได้พียงคำเดียว
หญิงสาวก็ตวัดมือด้วยท่าทางดูต้น

เผียะ!

ฟังจากระดับความกังวานของเสียงแล้ว เธอน่าจะออกแรง
ฟาดไปเต็มเหนี่ยว ดาร์รินลุบ ๆ ข้างแก้มของตัวเอง อดรู้สึกเจ็บแทน
ผู้ชายที่ถูกตบคนนั้นไม่ได้ เขามองหนังสือในมือ พิจารณาถึงทาง
เลือกที่มีอยู่ในตอนนี้

หนึ่ง เดินย้อนกลับไปต่อแถวรอลิฟต์

สอง พื้นที่ส่วนรวมทุกคนยอมมีสิทธิ์เดินผ่าน สองท่าก้าวให้
ไว สองตามองตรงไปข้างหน้า รีบเดินผ่านสองคนนี้ไป ลงบันไดอีก
ชั้นก็ถึงข้างล่างแล้ว

ดาร์รินยกหนังสือขึ้นกอดไว้เหมือนเป็นโล่กำบัง เชิดคางขึ้น
เลือกทางที่สองอย่างเด็ดเดี่ยว

ช่างน่าเศร้าที่แผนการอันแสนจะรัดกุมดันล้มเหลวตั้งแต่จุด
สตาร์ท เนื่องจากตอนที่เขาเพิ่งจะก้าวออกไปพ้นมุมบันได สาวผมยาว

คนนั้นก็ประกาศก้าวออกมา

“เราเลิกกันเถอะ”

บรรยากาศทิวความกดดันขึ้นมาแบบจับปล้น ขณะที่ดารินกำลังก้าวเท้าเตรียมจะวิ่ง เขาก็เดินไปสบตากับแฟนหนุ่มผู้โชคร้าย คนนั้นเข้าพอดี

ผู้ชายซึ่งตอนนี้มีรอยฝ่ามือประทับอยู่บนแก้มข้างซ้ายไม่ใช่ใครอื่น...ก็คือขอบฟ้าที่เขานั่งร่วมโต๊ะเรียนด้วยทุกวันพุนั้นเอง

ขาของดารินพลันก้าวไม่ออกไปชั่วขณะ

ในขณะที่เขากำลังอึ้งจนลิ้มขยับตัวอยู่นั้น มือตบสาวผู้ดูดันก็เดินกระแทกสันสูงลงบันไดหายลับไปอย่างว่องไว ทิ้งให้ผู้ชายสองคนยืนมองหน้ากันไปมา

ฉากหลังที่เป็นเพียงชานพักบันไดธรรมดาๆ ได้ถูกสถานการณ์ไม่คาดฝันเปลี่ยนเป็นทุ่งหิมะอันอ้างว้างและเหน็บหนาว ถ้าตั้งใจเงี่ยหูฟังยังอาจจะได้ยินเสียงดังหวีดหวิวของลมที่พัดโหมกระหน่ำเป็นซาวนด์เอฟเฟกต์เพิ่มมาด้วย

ขอบฟ้าที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามไม่ได้พูดอะไร แต่ดวงตาดำสนิทได้แสงสลัวยิ่งมองก็ยิ่งทิวความเยียบเย็นขึ้นทุกขณะ

ดาริน “...”

ดารินก็พูดอะไรไม่ออกเหมือนกัน แน่แน่นอนว่าเป็นเพราะเขานั้นสติแตกไปเรียบร้อยแล้ว

ฉากประจันหน้าที่ย่างกับหลุดออกมาจากตอนจบซีรีส์เกาหลีนี้มันอะไรกัน แล้วในสถานการณ์แบบนี้ เขาควรทักทายอีกฝ่ายหรือว่าทำเป็นไม่รู้จำกันดีกว่าล่ะ

เนื่องจากว่ามหาวิทยาลัยมีนโยบายประหยัดพลังงาน หลอดไฟที่ติดอยู่ด้านบนจึงยังไม่ได้เปิดใช้งาน ชาวพักบันไดในเวลา นี้มีเพียงแสงจากภายนอกที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ไบหน้าครึ่งหนึ่งของผู้ชายที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามถูกปกคลุมด้วยเงามืด แวตาก็ยิ่งดำมืดเข้าไปใหญ่ มองแล้วชวนให้นึกถึงฉากจัมป์สแกวี่ในภาพยนตร์ สยองขวัญลึกลับประสาท

ดารินชนลุกชู ปากคอสั้น “ชะ...ขอ...”

พยางค์แรกเพิ่งจะหลุดออกไป เขาก็ปลันนึกขึ้นได้ว่าตัวเอง ดูเหมือนจะไม่ได้ทำอะไรผิดแม้แต่หน่อย

กระเบื้องทุกแผ่นที่ปูอยู่ใต้เท้าล้วนเป็นทรัพย์สินของทาง มหาวิทยาลัย บันไดหอสมุดแห่งนี้คือพื้นที่ส่วนกลางซึ่งนักศึกษา ทุกคนล้วนมีสิทธิ์ใช้ร่วมกัน นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับอีกฝ่ายที่แอบ หลบมาแสดงความรัก ๆ เล็ก ๆ กันอยู่ตรงนั้นแล้ว ตัวเขานักศึกษาชาย ผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนซึ่งกำลังถือหนังสือลงไปทำการยืมอย่างสง่าผ่าเผยนั้น ควรนับว่าเป็นฝ่ายที่มีความถูกต้องชอบธรรม

คิดได้เช่นนี้ ดารินก็ปลันมีความมั่นใจขึ้นมาทันที คำขอโทษ ที่คาอยู่ในลำคอจึงถูกเปลี่ยนเป็น “ขอทางหน่อยครับ”

น้ำเสียงหนักแน่นมีพลัง สามารถแสดงบุคลิกอันองอาจของ คนเกิดวันอาทิตย์ออกมาได้เต็มสลิปส่วน

ดารินอาศัยจังหวะนี้รีบสับเท้าเดินอ้อมตัวอีกฝ่ายแล้วพุ่งลง บันไดไปโดยไม่คิดเหลียวหลัง เสียงพื้นรองเท้ากระทบขั้นบันไดดัง ‘ตึง ตึง ตึง’ แคฟังก็รู้แล้วว่าเจ้าตัวรีบเร่งแค่ไหน

ขอพบฟ้า “...”

เขายืนนิ่งอยู่กับที่ จนกระทั่งได้ยินเสียงประตูปิดดังแว่วมาจาก

ชั้นล่างถึงได้ยกมือขึ้นตะแบ่เบา ๆ บนแก้มด้านซ้าย

ตรงที่ถูกตบมาเมื่อกี้ตอนแรกซาจนไม่รู้สึกอะไร แต่ตอนนี้เริ่มจะเจ็บนิด ๆ แล้ว

จังหวะที่ชายหนุ่มงอแขนขึ้น มุมหนึ่งของพลาสติกปิดแผลสีเนื้ออันใหญ่ตรงบริเวณข้อศอกก็เผยออกขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นบาดแผลด้านใน

แม้จะเป็นแผลขีดข่วนตื้น ๆ แต่หลังผ่านการใส่ยาแดงมาแล้ว ก็ดูน่ากลัวไม่น้อย ผิวเนื้อข้าง ๆ ยังมีรอยชำปราคฏให้เห็นประปราย แค่มองก็รู้ว่าเพิ่งได้รับบาดเจ็บมาก่อนหน้านี้ไม่นาน